

Cascade

Bragagiu

Această noapte-i gingașă și bună
Mai viscolește tihna doar pe cale,
Se auresc cascadele de Lună
Stropind povești care-și desfac petale.

Pe undeva vreun țipăt bezna scapă
Și tot atunci acolo și se pierde
Se argintesc cascadele de apă
Îmbrățișându-și pietrele în verde.

Ascult și văd o lume-n ecuații
Ce sunt și încă nu sunt rezolvate
Cascade de imens și constelații
Se-nalță de odată-n libertate.

Sunt doar un punct atât de mic în lume
Mă mir că sunt luat măcar în seamă
Și cad și eu cu traiul și cu nume
În leagănul cascadei de aramă.

Ce pot a fi-n troiene de rugină?..
O amintire, poate, cumsecade
Despre o noapte blândă și senină
Însămânțată toată în cascade.
Victor Bragagiu